Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοστηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Δεκεμβρίου 1898 | Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 51

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 393)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Μετὰ δύο ἡμέρας, ἤτοι τὴν 21 Φεβρουαρίου, περὶ τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν, ἡ λέμβος τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας ἐφ' ἧς ἐπεβιβάσθημεν ὅλοι—δεκατρεῖς τὸν ἀριθμόν,—ἀπέπλεεν ἐκ τῆς Χώρας Ἀλβράνου.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχε συζητηθῆ ἐν ἐκτάσει τὸ ζήτημα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀκόμη, ὄχι περισσότερον, θὰ ἦτο δυνατὸς ὁ πλοῦς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολικῆς θαλάσσης, τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἕκτου καὶ ἑβδομηκοστοῦ παραλλήλου καὶ περικλειόμενον ὑπὸ τοῦ παγοφράγματος. Ἐκεῖθεν, ἂν κατωρθώναμεν νὰ περάσωμεν, θὰ εἴχαμεν ἴσως τὴν καλοτυχίαν νὰ συναντήσωμεν καμμίαν φαλαινοθηρίδα, περὶ τὰ τέλη τῆς ἁλιευτικῆς περιόδου, ἢ—τίς οἶδε!—κανὲν πλοῖον ἀγγλικόν, γαλλικὸν ἢ ἀμερικανικόν, ἐκ τῶν πλεόντων ἕως ἐκεῖ χάριν γεωγραφικῶν ἀναναλύψεων. Παρερχομένου ὅμως καὶ τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Μαρτίου, ἁλιεῖς καὶ ἐξερευνηταὶ θὰ ἐγκατέλειπον τὰ πελάγη ἐκεῖνα καὶ τότε πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας θὰ εἴχαμεν.

Κατ' ἀρχὰς ἐξετάσαμεν, ἂν δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰ διαχειμάσωμεν εἰς τὴν Χώραν Ἀλβράνου, καὶ μόνον κατὰ τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν, ὅταν θἀνελύοντο οἱ πάγοι, ἀναχθῶμεν διὰ τῆς λέμβου εἰς τὸ πέλαγος, ὅτε θὰ εἴχαμεν περισσότερον χρόνον εἰς τὴν διάθεσίν μας, διὰ νὰ διανύσωμεν τὰ χίλια μίλλια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐχώριζαν ἀπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἴσως τοῦτο θὰ ἦτο ἀσφαλέστερον, φρονιμώτερον. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ διέλθωμεν ὁλόκληρον πολικὸν χειμῶνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψύχους, ἀφ' οὗ μᾶς παρουσιάζετο ἤδη μία εὐκαιρία νὰ φύγωμεν, νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν πατρίδα, νὰ πράξωμεν ὅ,τι ἔπραξαν ἤδη ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοί του, καὶ ὑπὸ συνθήκας ἀπείρως εὐνοϊκωτέρας; Ἐπὶ τέλους, καὶ ἐὰν ἐπαρουσιάζετο κανὲν ἐμπόδιον, ἡ λέμβος μας ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἐγνωρίζαμεν ἀκριβῶς τὴν γεωγραφικὴν θέσιν.

Οὕτως, ἀφ' οὗ συνεζητήθησαν καὶ ἐζυγίσθησαν ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, ἡ ἀναχώρησις ἀπεφασίσθη, αἱ προπαρασκευαὶ ἔγιναν συντόμως, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς 21, ὡς εἶπον, ἀπεπλεύσαμεν. Ἤδη τὴν ἑβδόμην ὥραν, ἡ λέμβος μας, ὑπὸ τὴν διπλῆν ἐπίδρασιν τοῦ ρεύματος καὶ τοῦ ἀνέμου, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πέντε μίλλια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Χώρας τοῦ Ἀλβράνου· καὶ τὸ ἀπόγευμα, εἶχον ἐξαφανισθῆ βαθμηδὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ βουνά, ἐκ τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν ὁποίων εἴχαμεν διακρίνῃ τὴν ἀπέναντι ξηράν, τὴν ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Πορθμεῦ τῆς Ἰάνας.

« . . Ἐξέφευγον μικροὶ σπινθῆρες συνοδευόμενοι ὑπὸ κρότου τρυγμώδους . . . » (Σελ. 403. στήλ. α'.)

Ἡ λέμβος μας ἦτο ἐκ τῶν πλοιαρίων ἐκείνων, τῶν ἐν χρήσει εἰς τὸ Τσαλαλικὸν Ἀρχιπέλαγος διὰ τὴν μεταξὺ τῶν νήσων συγκοινωνίαν. Μήκους τεσσαράκοντα ποδῶν καὶ πλάτους ἕξ, εἶχε τὴν πρύμνην καθὼς καὶ τὴν πρῴραν ἀνυψωμένας, καὶ ἐκινεῖτο διὰ κωπῶν πολλαπλῶν. Οὐσιῶδες χαρακτηριστικὸν τοῦ σκάφους τούτου ἦτο, ὅτι κατὰ τὴν κατασκευήν του δὲν εἶχε γίνῃ χρῆσις οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου τεμαχίου σιδήρου,—οὔτε καρφίου, οὔτε σφηνός, οὔτε πλακός,—τόσον εἰς τὸν σκελετὸν ὅσον καὶ εἰς τὰ ἐξαρτύματα, διότι τὸ μέταλλον τοῦτο ἦτο καθολοκληρίαν ἄγνωστον εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ. Ὅλοι οἱ σύνδεσμοι εἶχον ἐπιτευχθῆ στερεώτατοι δι' εἴδους τινὸς κισσοῦ, τὸ στέλεχος τοῦ ὁποίου

ἦτο σκληρὸν ὅσον καὶ μετάλλινον σύρμα· ἡ δὲ στύπωσις, ἡ ἔμφραξις τῶν κενῶν, εἶχε γίνῃ διὰ βρύου τινός, τὸ ὁποῖον ἐπηλείφετο διὰ στρώματος κόμμεως, προσλαμβάνοντος μεταλλικὴν σκληρότητα ἐκ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ὕδατος. Τοιοῦτον τὸ πλοιάριόν μας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδώσαμεν τὸ ὄνομα Π α ρ ά κ η τ ο ς,—ὄνομα ἰχθύος τῶν θαλασσῶν ἐκείνων,χονδροειδῶς γεγλυμμένον ἐπὶ τοῦ ἀκροστολίου.

Ἐννοεῖται, ὅτι παρελάβομεν ὅσα ἦτο δυνατὸν νὰ χωρέσουν εἰς τὸν Π α ρ ά κ η τ ο ν, χωρὶς νὰ στενοχωρηθοῦν οἱ δεκατρεῖς ἐπιβάται του,—ἐνδύματα,σκεπάσματα, ἀδιάβροχα, ἱστία, κώπας, ἀγκύρας, ἀρπάγια, ὅπλα καὶ πολεμοφόδια. Τὸ φορτίον μας ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀρκετὰ βαρέλια ὕδατος, ρακῆς καὶ οὐίσκη, καὶ ἀπὸ ἀρκετὰ κιβώτια παστοῦ κρέατος, ἀλεύρου, ὀσπρίων ξηρῶν,καφὲ καὶ τείου. Παρελάβομεν ἐπίσης καὶ μικρὸν πύραυνον μὲ τὸν ἀπαιτούμενον ἄνθρακα, ἐντὸς σάκκων, ἀφήσαμεν δὲ πάντα τὰ λοιπὰ εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Χώρας Ἀλβράνου, προφυλαγμένα, διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς ἡμᾶς ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας καὶ ἐπιστροφῆς, ἢ καὶ εἰς ἄλλους ναυαγούς, ἂν ποτὲ ἤθελον φθάσῃ εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκείνας.

Ἐπὶ τοῦ Π α ρ α κ ή τ ο υ ἐπήξαμεν καὶ ἕνα ἱστὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠδυνάμεθα νὰναπετάσωμεν ἓν μικρὸν ἱστίον. Μὲ τὸν ὁπλισμὸν τοῦτον ἠλπίζαμεν νὰ ἔχωμεν ταχύτητα τριάκοντα μιλλίων τὸ ἡμερονύκτιον, οὕτως ὥστε ἐντὸς πέντε ἑβδομάδων νὰ διανύσωμεν τὰ χίλια μίλλια τὰ ὁποῖα μᾶς ἐχώριζαν ἀπὸ τοῦ παγοφράγματος. Ἂν τὸ ρεῦμα καὶ ὁ ἄνεμος ἤθελον ἐξακολουθήσῃ νὰ σπρώχνουν τὸν Π α ρ ά κ η τ ο ν πρὸς βορρᾶν, ἡ ἐλπιζομένη αὕτη ταχύτης δὲν ἦτο ὑπερβολική. Ἄλλως τε θὰ ἐχρησιμοποιοῦμεν τὰς κώπας, ἂν τυχὸν ὁ ἄνεμος μᾶς ἠρνεῖτο, καὶ τέσσαρα ζεύγη, χειριζόμενα ὑπὸ ὀκτὼ ἀνδρῶν, ἐξησφάλιζον ἀρκετὴν ταχύτητα.

Οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον ἔχω νὰ σημειώσω κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ ταξειδίου μας. Ὁ ἄνεμος δὲν ἔπαυσε νὰ πνέῃ ἀπὸ νότου, καὶ οὐδὲν ἀντίθετον ρεῦμα ἐπαρουσιάσθη μεταξὺ τῶν ὀχθῶν τοῦ Πορθμοῦ τῆς Ἰάνας. Μόλις ἐκόπαζεν ὁ ἄνεμος, ἀνελαμβάνομεν τὰς κώπας.Οὕτως οὐδὲν ἐχάσαμεν ἐκ τῆς ἀρχικῶς ὁρισθείσης ταχύτητος τῶν τριάκοντα μιλλίων, ἥτις ἀπῃτεῖτο διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Ἐφ' ὅσον τοῦτο ἦτο δυνατὸν, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀκτὴ τῆς Χώρας Ἀλβράνου δὲν ἐξέκλινε πολὺ πρὸς δυσμάς, εἴχαμεν σκοπὸν νὰ την παραπλέωμεν, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν ἕως διακοσίων ὀργυιῶν. Ἡ ὄψις τῆς ξηρᾶς ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἡ ἰδία: ἔδαφος ἄγονον, βράχοι ὑπομέλανες, ἀκταὶ ἀμμώδεις, καὶ ὄπισθεν βουνὰ ἀπότομα καὶ γυμνά. Ὁ δὲ πορθμὸς παρέσυρεν ἤδη ἀρκετοὺς ὀγκοπάγους, φερομένους ὁλονὲν πρὸς τὸ παγόφραγμα. Καὶ ἡ μὲν λέμβος μας εὐκόλως τοὺς παρέκαμπτεν· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ὑτάγουν νὰ κλείσουν τὰς τελευταίας διόδους τοῦ παγοφράγματος, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔμενον ἀκόμη ἀνοικταὶ, καὶ νὰ τας κλείσουν πρὶν προφθάσωμεν νὰ διέλθωμεν;

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω, ὅτι ἡ συνεννόησις καὶ ἡ συμφωνία ἦτο πλήρης μεταξὺ τῶν δεκατριῶν ἐπιβατῶν τοῦ Π α ρ α κ ή τ ο υ. Δὲν ἐφοβούμεθα πλέον οὐδενὸς Χήρνε τὴν ἀποστασίαν. Ὅλοι ἦσαν ἰδικοί μας, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι μέχρι θανάτου. Ἂς εἴπω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς, ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου οὐδὲν ἴχνος τοῦ προσφιλοῦς του Πὺμ ηὐτύχησε νὰ νεύρῃ,ἐγίνετο ὁλονὲν μελαγχολικώτερος σιωπηλότερος, ὥστε κατήντησε νὰ τῳ ὁμιλῶ καὶ νὰ μή μου ἀποκρίνεται . . .

Τὸ ἔτος 1840 ἦτο δίσεκτον,ἑπομένως ἔχω νὰ σημειώσω καὶ τὴν 29 Φεβρουαρίου. Ἦτο μάλιστα καὶ ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τοῦ Οὐρλιγκερλῆ, καὶ ὁ ἀγαθὸς ναύκληρος ἠθέλησε νὰ ἑορτασθῇ μὲ κάποιαν ἐπισημότητα.

— Τί τα θέλετε ! μᾶς εἶπε γελῶν· μιὰ φορὰ 'στὰ τέσσαρα χρόνια ἑορτάζω κ'ἐγὼ ὁ καϊμένος ! ἂς μὴ χάσωμεν λοιπὸν τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν.

Καὶ ἐπίαμεν ὅλοι εἰς ὑγείαν τοῦ ναυκλήρου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο μόνον ὁ πλέον φλύαρος ἀπὸ ὅλους μας, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀνοικτόκαρδος, ὁ πλέον καρτερικός, ὁ ἐγκαρδιόνων καὶ τοὺς πλέον ἀπηλπισμένους διὰ τῆς ἀναλλοιώτου φατδρότητος καὶ αἰσιοδοξίας του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὑρέθημεν εἰς πλάτος 79° 17 καὶ εἰς μῆκος 118° 37. Ἦτο φανερὸν ὅτι αἱ ὄχθαι τοῦ Πορθμοῦ τῆς Ἰάνας ἐξετείνοντο ἀπὸ τοῦ 118ου μέχρι τοῦ 119ου μεσημβρινοῦ, καὶ ὅτι ὁ Π α ρ ά κ η τ ο ς εἶχε νὰ διανύσῃ μόνον δώδεκα μοῖρας μέχρι τοῦ πολικοῦ κύκλου.

Μετὰ τὴν καταμέτρησιν ταύτην,οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤνοιξαν τὸν χάρτην— τὸν τόσον ἀτελῆ τότε ἀκόμη,—τῶν πολικῶν χωρῶν. Ἔκυψα μετ' αὐτῶν, καὶ προσεπαθήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς νὰ καθορίσωμεν κατὰ προσέγγισιν ποῖαι χῶραι, γνωσταὶ ἤδη, ἔκειντο πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην.

Εἴπομεν, ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ὀγκόπαγός μας ὑπερέβη τὸν νότιον πόλον, εἰσήλθομεν εἰς τὴν ζώνην τῶν ἀνατολικῶν μηκῶν· ἑπομένως δὲν εἴχομεν πλέον τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὴν Φαλκλάνδην, ἢ νὰ εὕρωμεν φαλαινοθηρίδας πλησίον τῶν Σανδουίχων Νήσων, τῶν Νοτίων Ὀρκνέων ἢ τῆς Νοτίας Γεωργίας. Ἀκολουθοῦντες τὴν πρὸς βορρᾶν διεύθυνσιν, ἀλλοῦ θὰ προσηράζαμεν, ἀλλοῦ θὰ ἐσωζόμεθα. . .

Ἐν πρώτοις, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ συνεπέρανεν ὅτι, ἀφ' οὗ ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας, ὁ διαχωρίζων εἰς δύο τὴν πολικὴν ἤπειρον, ἐξετείνετο μέχρι τοῦ 119ου μεσημβρινοῦ, ὁ Π α ρ ά κ η τ ο ς θὰ διήρχετο πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου οἱ γεωγράφοι τάσσουν τὸν Μαγνητικὸν Πόλον. Εἶνε τὸ σημεῖον τῆς γῆς, εἰς τὸ ὁποῖον συνενοῦνται ὅλοι οἱ μαγνητικοὶ μεσημβρινοὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ μαγνητικὴ βελόνη λαμβάνει θέσιν κάθετον. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη, ὁ Πόλος οὗτος δὲν εἶχεν ὁρισθῆ μετὰ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς ὡρίσθη βραδύτερον. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδεμίαν εἶχε δι' ἡμᾶς σημασίαν. Ὅ,τι μᾶς ἐνδιάφερε περισσότερον ἦτον ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν, ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας ἐστένευεν ἐπαισθητῶς, οὕτως ὥστε μετ' ὀλίγον δὲν εἶχε πλάτος μεγαλήτερον τῶν δέκα ἢ δώδεκα μιλλίων. Ὁ σχηματισμὸς οὗτος μᾶς ἐπέτρεπε νὰ διακρίνωμεν καθαρῶς τὴν ξηρὰν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

— Φθάνει νὰ μὴ κλείσῃ ὁλωσδιόλου τὸ στενὸ καὶ νὰ μὴν καταντήσῃ τυφλοτόκακο ! εἶπεν ὁ ναύκληρος Οὐρλεγκερλῆς.

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Ἀφ' οὗ τὸ ρεῦμα διευθύνεται πρὸς βορρᾶν, σημαίνει ὅτι θὰ εὑρίσκῃ διέξοδον πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ το ἀκολουθήσωμεν.

Ἦτο πλέον ἢ φανερόν. Ὁ Π α ρ ά κ η τ ο ς δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ καλλίτερον ὁδηγὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ρεῦμα. Ὁ μόνος κίνδυνος ἦτο μήπως, μετά τινας μοῖρας ἀκόμη, τὸ ρεῦμα ἐξέκλινε πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμάς. Ὁπωσδήποτε, τὰ πάντα μᾶς ἐπέτρεπον νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι εἰς τὰ βόρεια τοῦ παγοφράγματος, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ ἔβρεχε τὰς χώρας τῆς Αὐστραλίας, τῆς Τασμανίας ἢ τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα· ἀλλ' ἀπὸ ποῖον μέρος μᾶς ἦτο ἀδιάφορον.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους τὸ ταξείδιόν μας παρετάθη ἐπὶ δέκα ἡμέρας. Ἡ λέμβος μας ἔπλεε κάλλιστα εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος· καὶ οἱ δύο πλοίαρχοι οὐδεμίαν ἀφαρμὴν ἔλαβον νὰ φοβηθῶσι τὴν στερεότητά της, μολονότι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, οὐδενὸς τεμαχίου σιδήρου εἶχε γίνῃ χρῆσις κατὰ τὴν ναυπήγησίν της. Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα ἦτο ἐκτάκτως γαληνιαία.

Τὴν 10 Μαρτίου εὑρέθημεν εἰς πλάτος 76° 13'. Ὁ Π α ρ ά κ η τ ο ς ἀπὸ τῆς Χώρας Ἀλβράνου καὶ ἐντὸς

20 ἡμερῶν εἶχε διανύσῃ ἑξακόσια περίπου μίλλια· ἄρα εἶχε ταχύτητα τριάκοντα μιλλίων τὸ ἡμερονύκτιον—δηλαδὴ δ,τι ἠθέλαμεν. Ἂν ἡ ταχύτης αὕτη δὲν ἠλαττοῦτο ἀργότερα, ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ φθάσωμεν πρὶν νὰ κλεισθοῦν αἱ πύλαι τοῦ παγοφράγματος καὶ πρὶν νὰ ἐπιστρέψουν τὰ ἁλιευτικὰ πλοῖα.

Ἤδη ὁ ἥλιος διέγραφε τὴν τροχιάν του εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος καὶ ἐπλησίαζεν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν τὰ σκότη τῆς πολικῆς νυκτὸς θὰ ἐκάλυπτον ὅλον τὸν Ἀνταρκτικόν. Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι προχωροῦντες πρὸς βορρᾶν, ἐφθάσαμεν εἰς πελάγη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ φῶς δὲν εἶχεν ἐξορισθῆ ἀκόμη.

Τότε παρέστημεν μάρτυρες φαινομένου λίαν παραδόξου, ἐξ ἐκείνων, ἐκ τῶν ὁποίων γέμει ἡ διήγησις τοῦ Ἀρθούρου Πὺμ. Ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, ἀπὸ τὰ δάκτυλά μας, ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κόμης καὶ τοῦ γενείου μας ἐξέφευγον μικροὶ σπινθῆρες συνοδευόμενοι ὑπὸ κρότου τρυγμώδους : τ σ ρ ά κ ! Ἦτο χιὼν ἠλεκτρική, τῆς ὁποίας αἱ παχεῖαι ἄλλ' οὐχὶ πυκναὶ νιφάδες, πίπτουσαι, παρῆγον τὰ φωτεινὰ καὶ ἠχητικὰ ἐκεῖνα φαινόμενα. Συνεπείᾳ τοῦ χιονοστροβίλου ἡ θάλασσα ἐξεμάνη καὶ ἐπανεπιλημμένως ὁ Π α ρ ά κ η τ ο ς ἐκινδύνευσε νὰ καταβυθισθῇ. Εὐτυχῶς ὅμως, σκάφος καὶ ἐπιβάται ἐξῆλθον ἐκ τῆς δοκιμασίας σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς.

[Ἕκεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ε τὸν Πρόαντα καὶ μὲ τὸ ταξείδιον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε νὰ ἐπιχειρήσωμεν,ἀφήσαμεν δι' ἀρκετὸν καιρὸν τὰς νέας Ἀθήνας μας. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐπιστρέφομεν σήμερον, διὰ νὰ ἐγκατασταθῶμεν ὁριστικῶς. Σᾶς γράφω πάλιν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, τὸ Ἀθηναϊκόν μου γραφεῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου βλέπω τώρα πλέον, ἀντὶ τῶν ἀρχαίων Παλαιστρῶν καὶ τῶν Γυμνασίων, τὰ νεώτερα οἰκοδομήματα, καὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ὄχι καινουργῆ καὶ ἀκεραίαν, ὅπως τὴν ἐθαυμάσαμεν εἰς τὸ προσκύνημά μας, ἀλλ' ἠκρωτηριασμένην καὶ ἠρειπωμένην, λείψανον τοῦ παρελθόντος. . .

Καὶ ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀνέφελος, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἠρεμεῖ χλιαρά, καὶ ὁ ἥλιος καταυγάζει τὴν πόλιν, τὴν πλήρη κινήσεως καὶ ζωῆς. Καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη ἔκπληξις τῆς ἐπιστροφῆς μας. Πόσον καιρὸν διήρκεσε λοιπὸν ἡ ἀπουσία μας; Εἶνε φθινόπωρον τώρα ἢ ἄνοιξις; Εἶνε Νοέμβριος ἢ Ἀπρίλιος; Ἀλλ' ὄχι· ὁ ἥλιος μᾶς στέλλει ἀκτῖνας μᾶλλον πλαγείας· ἡ τροχιά του ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ κατακόρυφον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶνε πλησιεστέρα πρὸς τὸν ὁρίζοντα· καὶ ἡ ἡμέρα τελειόνει γρήγορα, πολὺ γρήγορα· καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων πίπτουν, πίπτουν. .. Εἶνε φθινόπωρον χωρὶς ἄλλο. Ἀλλὰ τί γλυκύ, τί ἐαρινὸν φθινόπωρον, τί θαυμάσιον «μικρὸ καλοκαιράκι» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ λαοῦ ! . . . Δὲν ἠξεύρω πῶς θά σας εὕρῃ ἡ σημερινή μου ἐπιστολή. Ἀλλὰ σήμερον ποῦ σᾶς γράφω, ἡ ἡμέρα εἶνε τόσον ὡραία, ὁ καιρὸς τόσον ἤπιος, ὁ οὐρανὸς τόσον γαλανός,—ὅπως χθὲς καὶ προχθές, καὶ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἡμερῶν, —ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον δὲν θὰ ὑπέφερα τὴν βαρεῖαν ἐκείνην κ α π ό τ α ν, τὴν ὁποίαν ἔρριψε, καθὼς θὰ ἴδητε εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον, ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ γέροντος Δεκεμβρίου ὁ χαριτωμένος χρωστὴρ τοῦ κ. Γαλάνη . . .

Καὶ πραγματικῶς, εἰς τὸν δρόμον βλέπω ὅλους τοὺς περιπατητὰς—καὶ τοὺς γέροντας ἀκόμη,—χωρὶς ἐπανωφόρια, ὅπως καὶ τὸν οὐρανὸν χωρὶς σύνεφα. Καὶ λάμπουν αἱ κομψαὶ καὶ πολύχρωμοι ἐνδυμασίαι τῶν κυριῶν, καὶ σελαγίζουν τὰ χρυσᾶ τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ ἀκτινοβολοῦν αἱ καινουργεῖς στολαὶ τῶν μαθητῶν . . .

Ἀ, νὰ καὶ ἡ δευτέρα ἔκπληξις τῆς ἐπιστροφῆς μας ! Αἱ στολαὶ τῶν μαθητῶν. . . Τὰς ἐπέβαλεν ὑποχρεωτικῶς τὸ Ὑπουργεῖον εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς τῶν γυμνασίων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι οἱ πτωχότεροι παρεπονέθησαν κατὰ τοῦ μέτρου, τοῦ ἀρκετὰ δαπανηροῦ δι' αὐτούς, καὶ συνεπείᾳ τῶν παραπόνων, ἡ στολὴ διὰ νέου Διατάγματος ἔγινεν ἀπὸ ὑποχρεωτικῆς προαιρετική. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἐσπευσαν νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸ πρῶτον διάταγμα· καὶ ἤδη αἱ ναυτικαὶ στολαὶ καὶ αἱ πρώϊμοι πολιτικαὶ ἐνδυμασίαι ἀντικατεστάθησαν κατὰ μέγα μέρος διὰ τῆς νέας στολῆς, τῆς κομψῆς καὶ εὐσταλοῦς, τῆς σχεδὸν στρατιωτικῆς, καὶ βλέπει κανεὶς εἰς τὸν δρόμον πλῆθος μαθητῶν καλοφορεμένων, λαμπρῶν, ὑπερηφάνων ὑπὸ τὸ στενὸν ἀμπέχονον καὶ τὸ πιλίκιον μὲ τὰ κίτρινα σήματα. Καὶ ἡ Γλαύξ, τὸ ἔμβλημα αὐτὸ τῆς Σοφίας, — τῆς πάντοτε ζητουμένης καὶ ὑπὸ μαθητῶν καὶ ὑπὸ διδασκάλων, διότι οὐδέποτε ἀποκτᾶται τελείως καὶ μόνον ὁ μωρὸς νομίζει ὅτι τὴν ἀπέκτησε,—καὶ ἡ Γλαὺξ, λέγω, ἐπολλυπλασιάσθη εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, καὶ ἀτενίζει ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κεφαλῶν, μὲ τοὺς γουρλωμένους ὀφθαλμούς της τοὺς. . .κεντητούς. Ἀλλὰ διαφέρουν οὐσιωδῶς αἱ κεντηταὶ Γλαῦκες ἀπὸ τὰς ζωντανάς· ἐνῷ αὗται ἐξέρχονται μόνον τὴν νύκτα, ἐκεῖναι φαίνονται μόνον τὴν ἡμέραν. Τὸ διάταγμα τοῦ Ὑπουργείου, βλέπετε, δὲν ἐκανόνισε μόνον τὰ τῆς στολῆς, ἀλλὰ κάπως καὶ τὰ τοῦ βίου· καὶ μετὰ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, τώρα τὸν χειμῶνα, κανεὶς μαθητὴς δὲν δύναται νὰ ἐπιδεικνύῃ εἰς τοὺς δρόμους τὸ νυκτόβιον τοῦ πιλικίου του... Ἀ, δὲν θἀκούσω καμμίαν ἀντίρρησιν, ἂν εἴπω ὅτι τὸ μέτρον εἶνε σοφώτατον !

Ἐν τούτοις, μὲ τί καμάρι φέρουν οἱ μαθηταὶ τὰς νέας στολάς των ! Μικροὶ καὶ μεγαλήτεροι, πῶς φαίνονται ὡς νὰ ἐμεγάλωσαν διαμιᾶς, ὡς νὰ ἐψήλωσαν, ὡς νὰ ἐδυνάμωσαν, ὡς νὰ προσέθεσαν κάτι ἀκόμη εἰς τὴν αἴγλην τῆς ἡλικίας των καὶ τῆς θέσεών των. Ἀλήθεια ὁμοιάζουν πολὺ μὲ στρατιωτικούς, καθὼς ἔγραφε πρό τινος εἰς μικρὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως, κατενθουσιασμένος μὲ τὴν στολήν του. Καὶ μήπως δὲν εἶνε μικροὶ στρατιῶται;Μήπως δὲν ἀποτελοῦν μέρος τοῦ Στρατοῦ τῶν Σχολείων, τοῦ Στρατοῦ τῆς Προόδου; Μήπως δὲν ἔχουν ὅλην τὴν χάριν τὴν ὁποίαν δίδει, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει τὸ ἀξίωμα τοῦτο ; Καὶ ἡ στολὴ τώρα, ἡ ἰδιαιτέρα, τοῖς το ὑπενθυμίζει, καὶ δι' αὐτὸ τοὺς κάμνει ὑπερηφάνους, καὶ δι' αὐτὸ τοὺς δίδει τόσον καμάρι, τόσον ἀέρα...

Ἂς φέρωνται λοιπὸν ὡς ἀληθινοὶ στρατιῶται. Ἂς εἶνε πιστοὶ εἰς τὸ καθῆκον καὶ πειθαρχικοὶ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των. Παντοῦ καὶ πάντοτε ἂς σέβωνται καὶ ἂς τιμοῦν τὴν στολήν των!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Κ' ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἐπιμέλεια κ' ἐργασία
τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἡ μόνη,
ποῦ κι' αὐτή του τὴν κακία
θεραπεύει, ἀθωόνει . . .
Σὰν 'στὸ μύλο, ὅπου δουλεύει
τὸ τρεχούμενο νερό,
καὶ μιὰ λέρα ἂν ἀναδεύῃ,
τὴν ξεπλένει, τὴν λευκαίνει,
σὲ μιὰν ἄκρη τὴν μαζόνει,
ποῦ κι' ὁ ρύπος τελειόνει
εἰς λευκότατον ἀφρό.

(Ἐκ τῆς Συλλογῆς : *Διὰ τὰ Παιδιά.*)

Ἰω. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΤΟ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΝ ΛΟΥΤΡΟΝ

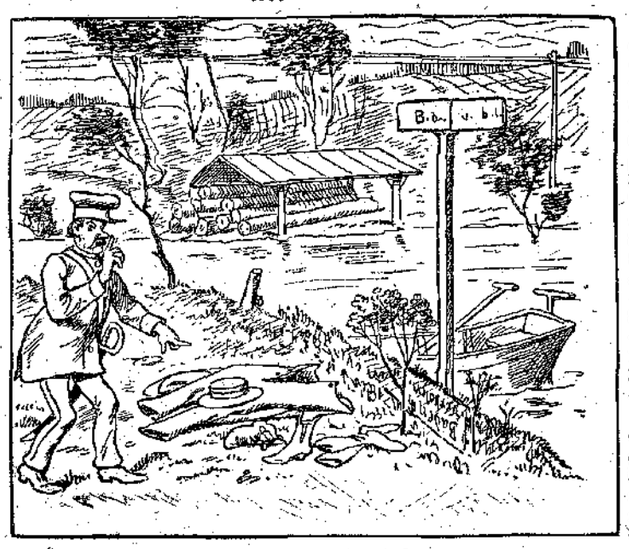

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

«Σούτ! καὶ τὸν ἀνακαλύψαμε τὸ φιλαράκο. . . Νὰ τὰ ροῦχά του! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Χειμῶνα καιρὸ νά μου θέλῃ λουτρά, καὶ μάλιστα σὲ μέρος ἀπηγορευμένο! Τώρα ἐγὼ θὰ τὸν πιάσω καὶ θὰ του δείξω τί θὰ πῇ Ἐξουσία... Μὰ ποῦ εἶνε; Δὲν τὸν βλέπω πουθενά. Καὶ ὅμως κάπου θὰ εἶνε! κάπου θὰ κολυμᾷ! Ἀχ! πιὰ θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὸν εὕρω ;...

Δὲν τὸν βοηθεῖτε σεῖς, μικροί μου φίλοι, ποῦ εἴσθε ἐξησκημένοι νὰ ἀνακαλύπτετε τοὺς κρυμμένους .. εἰς τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας ;

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 396)

— Εἶνε ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Μηλιά, μαμμά, εἶπεν ὁ Δημητράκης, ὁ ὁποῖος εἶχε σταθῇ παράμερα.

— Ἀδύνατον! . . . Καλὲ σεῖς εἴσθε ντυμένα σὰν ἀρχοντόπουλα. . . Πῶς το ἐκατορθώσατε αὐτό ; . . . Νὰ ἠξεύρατε τί μου εἶπαν γιὰ σᾶς!

— Τί εἰμπορεῖ νὰ σας εἶπαν ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά.

— Ὅτι ἐμβήκατε διὰ τῆς βίας εἰς ἕνα μεγάλο σπίτι καὶ ἐκάματε τοὺς ἀνθρώπους νὰ σας κρατήσουν καὶ νὰ σας δείξουν τὴ μεγαλήτερη συμπάθεια καὶ ἐμπιστοσύνη. . . Ἀλλὰ ὕστερα ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ ἐπείσθη ὅτι δὲν εἴσθε καλὰ παιδιὰ καί σας ἔδιωξε. . .

— Κ' ἐπιστεύσατε τέτοιο πρᾶγμα, κυρία ; . . .

— Ὄχι . . . ὄχι βέβαια. Ὁ κὺρ Χαραλάμπης ὅμως, ὁ χωροφύλακας, καθὼς καὶ ὁ ἄνδρας μου, ἔλεγαν πῶς εἶνε ἀλήθεια . . . Μιὰ ἀνεψιὰ τῆς καμαρτέρας τῆς κυρίας σου τὰ διηγεῖτο μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα. . . Καὶ ὁ ἄνδρας μου μοῦ ἔλεγε : «Εἶδες τί ἐπήγαμε νὰ πάθουμε, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ κρατήσουμε ἐδῶ ἐκεῖνα τὰ παιδιά ;» Καὶ ἀλήθεια, σᾶς ἐλυπήθηκα πολὺ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφύγατε μὲ τέτοια κακοκαιρία καὶ ἐμετανοοῦσα ποῦ δὲν σας ἐκράτησα ἐδῶ. Ὅλη ἐκείνη τὴ νύκτα δὲν ἔκλεισα μάτι. . . Ἔλα λοιπόν, Μηλιά. Ἔκαμα καλὰ ἢ κακὰ νὰ μὴ πιστεύσω ὅσα μοῦ εἶπαν γιὰ σᾶς ; Πέ μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Νὰ σάς την εἰπῶ ἐγώ, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ κ. Δούμανης, ὁ ὁποῖος ἔφθασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ χαιρετίσας τὴν σύζυγον τοῦ Ἐνωμοτάρχου, ἐκάθησεν εἰς μίαν καρέκλαν χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις.

— Ἀ, κύριέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία. Δὲν ἐμβαίνουν ἔτσι εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς, χωρὶς νὰ 'ποῦν τόνομά τους. . .

— Ὀνομάζομαι Δούμανης.

— Δέν σας γνωρίζω.

— Εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Λάνδης. Ὁ σύζυγός σας θὰ ἠξεύρῃ τόνομά μου.

— Ἔλα λοιπὸν, Κώστα! ἐφώναξεν ἡ Μαρία.

— Ἔχεις ἐπισκέψεις, βλέπω· εἶπεν ὁ Ἐνωμοτάρχης εἰσερχόμενος. Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ παρουσιάζομαι ἔτσι . . .

— Μπαμπᾶ, εἶνε ὁ Γιαννάκης! εἶπεν ὁ Δημητράκης.

— Καὶ ἡ Μηλιά! προσέθεσεν ὁ Πετράκης.

— Βγάλε ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὰ τὰ παλιόπαιδα, Μαρία! . . . Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι εἶνε ζητιανάκια τοῦ χειροτέρου εἴδους. . .

— Σιγὰ, σιγά, κύριε Ἐνωμοτάρχα! εἶπε τότε ὁ κ. Δούμανης. Βλέπω ὅτι δεν εἴσθε καλὸς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς.

— Μὴν το πιστεύετε, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά. Σ'ἐμᾶς ἐφάνη πολὺ καλός. Ἀλήθεια, Γιαννάκη ;

— Ναί ἀπήντησεν ὁ μικρός· μιὰ φορὰ μᾶς ἐκουβάλησεν ἐδῶ πάνω 'στὸ σπαθί του, γιὰ νὰ μὴ κουραισθοῦμε.

— Καὶ πῶς ἐζήσατε ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφύγατε ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης.

— Εἰς τὸ σπίτι μου, πολὺ ἐντίμως! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Καὶ ποῖος εἶσθε σεῖς ;

— Εἶμαι ὁ κ. Δούμανης, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Λάνδης.

— Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου; . . .

— Μάλιστα.

— Ὦ, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε. Ἐγγυᾶσθε λοιπὸν δι' αὐτὰ τα παιδιά ;

— Ἐγγυῶμαι καὶ σας διαβεβαιῶ ὅτι εἶνε τὰ καλλίτερα καὶ τὰ τιμιώτερα ἀπ' ὅσα ἐγνώρισα ἕως τώρα. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ εἶχα μίαν τέτοιαν θυγατέρα καὶ ἕνα τέτοιον υἱόν.

— Λοιπόν, μπαμπᾶ, μποροῦμε νὰ τα φιλήσουμε; ἠρώτησεν ὁ Πετράκης.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἀλλὰ ἐγὼ πρῶτος θὰ δώσω τὸ παράδειγμα, γιατὶ κ' ἐγὼ μόνος ἀδίκησα τὰ παιδιά.

Καὶ ἀνοίξας τὰς εὐρείας του ἀγκάλας, ὁ κ. Ἐνωμοτάρχης ἐδέχθη τὴν Μηλιὰν καὶ τὸν Γιαννάκην, καὶ ἀπέθεσεν ἀπὸ ἕνα ἠχηρὸν φίλημα εἰς κάθε των μάγουλο. Ὕστερα ἔκαμαν τὸ ἴδιο ὁ Πετράκης καὶ ὁ Δημητράκης, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ τέσσερα παιδιά, κρατούμενα ἀπὸ τὰ χέρια, ἐσχημάτισαν ἕνα σύμπλεγμα φίλων ἀγαπημένων καὶ ἀχωρίστων.

— Ὦ, κύριε Δούμανη, ἔλεγεν ἡ Μαρία, τί θὰ εἴπατε γιὰ μᾶς πού μας εἴδατε πρὸ ὀλίγου νὰ δεχθῶμεν τόσῳ ἄσχημα αὐτὰ τὰ παιδιά!

— Ὄχι, γιατὶ ἤξευρα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια, τί χρυσῆν καρδιὰν ἔχετε, καὶ πόσον συμπονεῖτε τοὺς πτωχούς.

— Κύριε, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Γιαννάκης, ἀκούετε τί ὡραῖα ποῦ μυρίζει ἡ σοῦπα τῆς κυρίας Μαρίας ; Βράζει 'ς τὸ μαγερειό... ἀμέσως τὸ ἐκατάλαβα!

—Πραγματικῶς, ἐμοσχοβόλησεν ὅλον τὸ δωμάτιον, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Μᾶς κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ την δοκιμάσετε ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ δειλίαν.

— Πολὺ εὐχαρίστως! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἀ, τί ὡραῖα! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, κατενθουσιασμένος διότι ὁ καλός του κύριος θὰ ἐκάθητο εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἄλλοτε εἶχε καθήσῃ καὶ αὐτός.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἔσπευσαν νὰ φέρουν ἄλλο ἕνα πιάτο, ἄλλο ἕνα ποτῆρι, ἄλλο ἕνα χουλιάρι, ἐνῷ ὁ Ἐνωμοτάρχης κατῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον διὰ νὰ φέρῃ ἕνα μπουκάλι κρασί.

— Πῶς, ἕνα μόνον πιάτο, κυρία Μαρία ; ἀνέκραξεν ὁ κ Δούμανης. Βάλετε, σᾶς παρακαλῶ, ἄλλα ἕξη! Θὰ φάγωμεν ὅλοι μαζί.

— Μεγάλη τιμὴ γιὰ μᾶς, κύριε!

— Ὄχι, ἐγὼ θὰ φάγω μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν. »

Τότε ἡ Μηλιὰ ἐβοήθησε τὰ παιδιὰ νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι. Καὶ ἐπειδὴ ἐμέμφοντο τὴν Γιαννάκην διὰ τὴν ἀκινησίαν του, ὁ μικρὸς εἶπεν :

—Ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ Ζοζὸς τοῦ κυρίου· θὰ τον ὑπηρετήσω εἰς τὸ τραπέζι!

Καὶ ἐτοποθετήθη ἐκ τῶν προτέρων ὀπίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ κυρίου του.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ Ἐνωμοτάρχης, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ρίψῃ κάτω τὸ μπουκάλι ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του ποῦ εἶδεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πιάτα.

— Γιὰ ποιὸν εἶνε αὐτά ; ἠρώτησε.

— Γιὰ μᾶς, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία.

— Καὶ πῶς γίνεται αὐτό, γυναῖκά μου ; Ἐγώ, ἁπλοῦς Ἐνωμοτάρχης, νὰ καθήσω 'στὸ τραπέζι μαζὶ μ' ἕνα Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου ; Τὸ εἴδατε ποτέ σας ;

—Θά το ἰδοῦμε τώρα! εἶπε φαιδρῶς ὁ κ. Δούμανης. Ἐγὼ προστάζω σήμερον 'στὴ Χωροφυλακή. Ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι γρήγορα, πρὶν κρυώσῃ ἡ σούπα μας!

Πραγματικῶς ἡ Μαρία εἶχε φέρει τὴν σουπιέραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέμισε πρῶτα τὸ πιάτον τοῦ ἐπισήμου ξένου, καὶ ἔπειτα τὰ λοιπά.

— Ἀμ' ὁ Γιαννάκης ; Ἔ, Γιαννάκη, ποῦ εἶσαι ; ἐφώναξεν ἡ Μαρία.

Κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη.

— Ὁ Γιαννάκης εἶνε κρυμμένος ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν κύριο! εἶπεν ὁ Πετράκης, δεικνύων τὸν κ. Δούμανην.

— Γιατί δὲν ἀποκρίνεσαι εἰς τὴν κυρίαν Μαρίαν, Γιαννάκη ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ὁ Ζοζὸς δὲν ὁμιλεῖ ποτὲ εἰς τὸ τραπέζι!

— Ἄφησε τώρα τὸ Ζοζὸ καὶ ἔλα γρήγορα νὰ καθήσῃς μαζί μας.

Ὦ τί φαιδρὸν γεῦμα! Ἐνόμιζες, ὅτι παρεκάθητο προσκεκλημένη καὶ αὐτὴ ἡ Εὐτυχία!

— Καὶ νὰ λέγουν ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον κακοὶ ἄνθρωποι! εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Καὶ ὅμως ὑπάρχουν! ἀπεκρίθη ἡ ἀγαθὴ Μαρία. Αὐτοὶ πού μας εἶπαν τόσα κακὰ ψεύματα γιὰ σᾶς, δὲν εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι ;

— Ποιὸς σᾶς εἶπε γιὰ τὰ παιδιά ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κ. Δούμανης.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι κάποιος ἀπὸ τὰ μέρη σας . . . Μᾶς εἶπαν ὅτι ἐμβῆκαν 'ς ἕνα μεγάλο σπίτι διὰ νὰ κλέψουν.....

— Τὰ καϊμένα μου, τὰ ἀθῶα πλάσματα, πού τα ἐσυκοφάντησαν! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης, χωρὶς νὰ γελᾷ πλέον, συλλογιζόμενος ἀπὸ ποῖον ἠμποροῦσε νὰ προέρχωνται οἱ ψευδεῖς αὐταὶ φῆμαι.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ

Σὲ μιὰ κορφὴ τοῦ βράχου
ψηλὴ καὶ χιονισμένη,
Τὸ ἄσπρο Ἐντελβάϊς
'ς τὰς Ἄλπεις πάνω ἀνθεῖ,
Κι' ἄγριος κρημνὸς καὶ κόποι
καὶ κίνδυνος προσμένει·
Ἐκεῖνον ποῦ τὸ ἄνθος
τὸ τρυφερὸ ποθεῖ.

Καὶ 'στῆς ζωῆς τὸν δρόμο,
σὲ μιὰ γωνία κρυμμένη
Ἐρημικὴ καὶ ἄσπρη,
ἡ Ἀρετὴ ἀνθεῖ,
Κι' ἄγριος κρημνὸς καὶ κόπος
καὶ κίνδυνος προσμένει·
Ἐκεῖνον ποῦ τὸ ἄνθος
τὸ τρυφερὸ ποθεῖ.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΑΓΙΔΟΣ ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ

Βραβευθεῖσα

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἑλληνικὴ Θάλασσα»

εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας

(Ἴδε σελίδα 299)

ΓΛΩΣΣΟΛΥΤΗΣ

«Γλωσσολύται» ὀνομάζονται φράσεις τινὲς ρυθμικαὶ ἀποτελούμεναι ἀπὸ λέξεις μακράς, παραδόξους καὶ ἀσυνειθίστους χωρὶς ἔννοιαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μὲ συνδυασμοὺς καὶ ἐπαναλήψεις συμφώνων δυσπροφέρτων. Τοιαῦται φράσεις ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, ἡ δὲ ἑλληνικὴ ἔχει πλείστας καὶ ὡραιοτάτας. Χρησιμεύουν πρὸς διασκέδασιν, προτεινόμεναι εἰς ἀπάγγελίαν πρὸς τοὺς ὁπωσδήποτε δυσκολευομένους νὰ τὰς προφέρουν ταχέως καὶ κατ' ἐπανάληψιν· ἀλλὰ συγχρόνως ἀποτελοῦν καὶ καλὴν ἐξάσκησιν τῆς γλώσσης — προπάντων τῶν μικρῶν. Λέγεται ὅτι καὶ ὁ Δημοσθένης τὰς μετεχειρίζετο, κατὰ τὴν περίφημον ἐκείνην ρητορικήν του προπόνησιν.

Ἰδοὺ τώρα καὶ εἷς νέος γλωσσολύτης ὁ ὁποῖος ἀρκετὰ θὰ διασκεδάσῃ τοὺς μικρούς; ἀναγνώστας τῆς Διαπλάσεως :

— Ξύλινο μικρὸ καὶ στρογγυλὸ τραπέζι, πότε θὰ ξεξυλινομικροστρογγυλοτραπεζωθῆς ;

— Θὰ ξεξυλινομικροστρογγυλοτραπεζωθῶ κ' ἐγώ, σὰν ὅλα τὰ ξύλινα μικρὰ καὶ στρογγυλὰ τραπέζια ξεξυλινομικροστρογγυλοτραπεζωθοῦν.

Εἰπέτε το γρήγορα καὶ πολλὲς φορές . . . Ἐδῶ σᾶς θέλω!

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΟΣ

(Μῦθος)

Ὁ πίθηκος εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς ἓν δάσος καὶ ἔζη ἐκεῖ μὲ τοὺς καρποὺς μερικῶν συκεῶν, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκοντο εἰς τὴν περιοχήν. Κατὰ τὸ παράδειγμα μάλιστα τοῦ προνοητικοῦ μύρμηκος, εἶχε φυλάξῃ διὰ τὸν χειμῶνα μέρος τῆς συγκομιδῆς, τὸ ὁποῖον ἐφρόντισε νὰ ξηράνῃ. Διήρχετο οὕτως εἰρηνικὰς καὶ εὐτυχεῖς ἡμέρας εἰς τὸ ἐρημητήριόν του, ὅταν ἔξαφνα τοῦ συνέβη ἓν περιστατικὸν ἀρκετὰ δυσάρεστον.

Ἕνας ἀγριόχοιρος, καταδιωκόμενος ὑπὸ κυνηγῶν, κατέφυγε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ ἴδιον δάσος. Ὠθούμενος ὑπὸ τῆς πείνης καὶ ζητῶν τροφήν, ἔφθασε μέχρι τῆς ρίζης τοῦ δένδρου, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καταφύγῃ ὁ πίθηκος. Μόλις εἶδεν αὐτὸς τὸν ἀγριόχοιρον, προησθάνθη ἀμέσως ὅτι θὰ τα εὕρισκεν ἄσχημα μὲ τὸν ἐπίφοβον αὐτὸν ξένον· ἐν τούτοις ἔκρυψε τὴν ἀνησυχίαν του καὶ ἐφάνη πρόθυμος νὰ τον ὑπηρετήσῃ.

— Τὸ σπουδαιότερον ποῦ εἰμπορεῖς νὰ μου κάμῃς, εἶπεν ὁ ἀγριόχοιρος, εἶνε νὰ μου δώσῃς τίποτε νὰ φάγω. Ἀδιαφορῶ διὰ τὸ εἶδος τοῦ φαγητοῦ καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ καὶ μὲ τὸ ἁπλούστερον. Ἡ μόνη χάρις, τὴν ὁποίαν ἀπαιτῶ ἀπὸ σέ, εἶνε ἡ ταχύτης.

Ἀμέσως ὁ πίθηκος ἤρχισε νὰ σείῃ τὸ δένδρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο. Καὶ ὁ ἀγριόχοιρος ἔτρωγε τοὺς καρποὺς καθὼς ἔπιπτον. Μετ' ὀλίγον τὸ δένδρον ἀπεγυμνώθη, καὶ ὁ ἀγριόχοιρος παρεκάλεσε τὸν φιλοξενοῦντα αὐτὸν νὰ ναναθῇ εἰς ἕν ἄλλο. Καὶ τοῦ δευτέρου οἱ καρποὶ κατεβροχθίσθησαν μὲ τὴν ἰδίαν ἀδηφαγίαν, καθὼς καὶ οἱ τοῦ πρώτου, χωρὶς νὰ κορεσθῇ ἡ πεῖνα τοῦ ἀγριοχοίρου, ὁ ὁποῖος ἔνευσεν εἰς τὸν πίθηκον νὰναθῇ καὶ εἰς τρίτον δένδρον.

— Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ πίθηκος, ἔκαμα διὰ σὲ ὅ,τι μοὶ ἐπέβαλλον αἱ ὑ-

ποχρεώσεις τῆς φιλοξενίας· ἀλλὰ νομίζω ὅτι σὺ τὸ ἐπαράκαμες. . . Οἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους ἔφαγες εἰς μίαν στιγμὴν θὰ ἦσαν ἀρκετοὶ διὰ νὰ μὲ θρέψουν ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους. Ἂν ἐξακολουθήσω νὰ σὲ ὑπακούω, εἰμπορεῖ νὰ ποθάνω ἀπὸ τὴν πεῖναν αὐτὸν τὸν χειμῶνα.

— Αὐθάδη! ἀνέκραξεν ὁ ἀγριόχοιρος. Καὶ μὲ τί δικαίωμα μοῦ κάμνεις σὺ παρατηρήσεις; Σὲ διατάσσω νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ αὐτὸ τὸ δάσος, εἰδεμὴ θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς μαζί μου! Ἀλλοίμονόν σου ἂν θυμώσω!. .

— Εἶνε ἄδικον, ἀπεκρίθη ὁ πίθηκος, νὰ θέλῃς νὰ καταλάβῃς διὰ τῆς βίας τὸ κτῆμα τοῦ ἄλλου. Εἰξεύρω ὅτι εἶσαι δυνατός· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ καταχρᾶσαι τὴν δύναμίν σου, καταθλίβων τοὺς ἀδυνάτους. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ ἀδικία εὑρίσκει τὴν τιμωρίαν, ἡ ὁποία τῆς ἀξίζει!

Παράφορος ἐξ ὀργῆς ὁ ἀγριόχοιρος, ἠθέλησε νὰ νέλθῃ εἰς τὸ δένδρον καὶ νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν. Ἀλλὰ μόλις ἐπάτησεν εἰς τοὺς πρώτους κλάδους, ἐθραύσθησαν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πελωρίου του σώματος, καὶ παρέσυραν ἐν τῇ πτώσει των καὶ τὸν ἀγριόχοιρον.

(*Μίμησις τοῦ* Bidpaï)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Κατὰ τὴν ἐν τῷ 48ῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν Προκήρυξιν οὐδεμία γίνεται ἐγγραφὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἢ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Πᾶς συνδρομητὴς τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων », εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν πρῶτον αὐτῆς ἔτος 1899 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1899, δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολούθους ὅρους:

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1899 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1899 θὰ τεθῶσιν ἐντὸς κληρωτίδος. Καὶ ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἧς τὸ πρακτικὸν κατόπι θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος ἑκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

'Ο 1ος. Ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης ἀργυροῦν, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητήν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομήτριαν..... Ἀξίας δρ. 60

'Ο 2ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου..... Ἀξίας δρ. 30

'Ο 3ος. Τοὺς ἑξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Εἴκοσι χιλιάδες λεύγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν, — β') Ὁ Μισγμβρινὸς ἀστήρ, — γ') Αἱ μέλαιναι Ἰνδίαι, — δ') Ὁ Σανσέλωρ..... Ἀξίας δρ. 29

'Ο 4ος. Ἓν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου Ἀξίας δρ. 25

'Ο 5ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου: ἤτοι μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πέννας, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτῆρα κτλ. κτλ..... Ἀξίας δρ. 25

'Ο 6ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος, — β') Ρωβοῦρος ὁ κατακτητής, — γ') Τύχαι 3 ρώσσων καὶ 3 ἄγγλων..... Ἀξίας δρ. 22

'Ο 7ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ρωβινσώνων, — β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ') Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια..... Ἀξίας δρ. 18

'Ο 8ος. Ἓν ἐξωτικὸν ὡρολόγιον τῆς τραπέζης..... Ἀξίας δρ. 15

'Ο 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη..... Ἀξίας δρ. 15

'Ο 10ος. Μίαν ὡραίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου..... Ἀξίας δρ. 12

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεκομένου ἔτους 1900. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 10 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ κατὰ μέσον ὅρον..... Ἀξίας δρ. 94

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (21-30) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Τόμοι ἐν ὅλῳ 20 πρὸς 7 δραχ..... Ἀξίας δρ. 140

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (31-40) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 50..... δρ. 50

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Θῦμα τοῦ Φθόνου μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ δέκα ἀντίτυπα ὁμοῦ..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ὁμοῦ..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορήματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ὁμοῦ..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (71-80) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ὁμοῦ..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (81-90) ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὅλῳ 10..... Ἀξίας δρ. 10

Οἱ δέκα τελευταῖοι (91-100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα..... Ἀξίας δρ. 15

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων δώρων..... Δραχ. 700

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων ».

ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

(Αἰσώπειος μῦθος)

Λέει ὁ ἔλατος τοῦ βάτου
ὑπερήφανος πολύ:
«— Δὲν μου λέγεις ἐδῶ κάτου
ἡ ζωή τί σ' ὠφελεῖ;
Εἰς τὸν κόσμον ὅπου ζοῦμε
πρέπει κάτι νὰ ὠφελοῦμε
καὶ τοὺς ἄλλους. . . ὡς ἐγώ.
ποῦμαι χρήσιμος 'στὰ πλοῖα,
'στὰ παλάτια, 'στὰ σχολεῖα; .»
'στὸν πτωχὸ τὸν ξυλουργό!
«— Ὑπερήφαν' ἔλατέ μου,
δὲν το ἤλπιζα ποτέ μου
τόσο νὰ μωρολογῆς!. . .
Μ' ἂν ἐσκέπτεσο ἐκεῖνα
τὰ πριόνια μὲ τὴ σφῆνα
καὶ τὸ κτύπο καταγῆς
ποῦ θὰ πέσῃς, σάν σε σχίσουν,
ταπεινότερο θὰ ἤσουν. . .
κι' ἀπ' τὸ χόρτο τῆς πηγῆς!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* ἔχει μικρά τινα χρέη, τὰ ὁποῖα τὸ στενοχωροῦν. Μίαν ἡμέραν πηγαίνει εἰς ἕνα πλούσιον φίλον του, καὶ του λέγει:

— Σὲ παρακαλῶ, δάνεισέ με πενῆντα δραχμὰς νὰ πληρώσω μερικὰ χρέη μου, διότι δὲν θέλω πειά νὰ χρεωστῶ σὲ κανένα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοχοΐδου Πακτικοῦ

* * *

Ἡ Κούλα εἶχεν ἀκούσῃ, ὅτι ἡ καλλίτερη μαστίχα γίνεται «'στὴ Χιό». Μίαν ἡμέραν τῆς λέγει ἡ ἐξαδέλφη της Λιλή: «Κούλα, νὰ λίγη μαστίχα νὰ μασσήσῃς· εἶνε ἡ καλλίτερη ποὺ ὑπάρχει.

— Χόρισμά σου! ἀπαντᾷ ἡ Κούλα· ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ στοιχειωθῶ.

— Τί;!!

— Μὰ δὲν τὸ ξεύρεις λοιπόν, ὅτι ἡ καλλίτερη μαστίχα γίνεται στοιχειό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσίου

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΤΑΙ, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων» καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1899, νὰ σπεύσουν νὰνανεώσουν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των, συμπληροῦντες τὸ καὶ σήμερον σταλλόμενον *Δελτίον Ἐγγραφῆς* καὶ ἐπιστρέφοντες αὐτὸ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς (7 δρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν) εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. (Ὅσοι ἐνεγράφησαν ἤδη, ἂς χρησιμοποιήσουν τὸ σημερινὸν δελτίον διὰ κανὲν Ξεσπάθωμα.)

Οἱ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1898, ἤτοι ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας, δικαιοῦνται νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν *Προγομίων*, τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 48ου φυλλαδίου. Ἐκτὸς τούτου θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ *Λαχεῖον*, ὅπως καὶ πάντες οἱ μέχρι τούδε ἐγγραφέντες διὰ τὸ 1899.

Οἱ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1899, ἤτοι ἐντὸς τῆς δευτέρας προθεσμίας, μόνον εἰς τὸ *Λαχεῖον* θὰ λάβουν μέρος, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητὰς Δῶρα ἀξίας 700 δραχμῶν. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ Λαχείου δημοσιεύονται ἀνωτέρω.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ 1899
ΔΙΑ ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων ἐξεδόθη ἡ Ἀγγελία τοῦ 1899, καὶ ἀπὸ μερικὰ ἤδη εἰς δίκυα τοὺς φίλους μου διὰ τὸ Ξεσπάθωμα, τὸ πρὸς αὔξησιν τοῦ φύλλου. Τὰς ἐλάβετε;... Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἐπὶ τὸ ἔργον. Καὶ ἂν τυχὸν δὲν σας ἀρκέσουν διὰ τὰς ἐνεργείας σας, τὰ ἀντίτυπα τὰ ὁποῖα σᾶς ἔστελα, γράψατέ μου νὰ σας στείλω ὅσα θέλετε. Δι' αὐτὸ ἐτύπωσα πολλά, διότι ἠξεύρω ὅτι φέτος αἱ ἐνέργειαί σας θὰ εἶνε μεγάλαι, ὅτι ὅλοι θὰ στείλετε ἀγγελίας μὲ συστάσεις ὅπου γνωρίζετε, ὄχι μόνον εἰς τὴν πόλιν σας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ὅπου ἔχετε γνωριμίας καταλλήλους διὰ Ξεσπάθωμα.

Σήμερον, καθὼς βλέπετε, δημοσιεύω καὶ τὰ τελευταῖα ὀνόματα τοῦ παλαιοῦ Ξεσπαθώματος (ἐκείνων δηλαδή, οἱ ὁποῖοι ἐνέγραψαν συνδρομητάς διὰ τὸ 1898.) Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον ἐλπίζω νὰρχίσω τὴν δημοσίευσιν τοῦ Νέου Ξεσπαθώματος τοῦ 1899. Καὶ ἔχω ἤδη ἀρκετὰ ὀνόματα... καὶ πόσα θὰ ἔχω μετ' ὀλίγον Ἐμπρὸς! καὶ γρήγορα! Ὅσον γρηγορώτερα ἐνεργήσετε, τόσον γρηγορώτερα θὰ γίνῃ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου. Ἐὰν καὶ νὰ ἐγίνοντο 2,000 ἕως τὴν 31 Δεκεμβρίου, διὰ νὰρχίσωμεν ἀμέσως μὲ τὴν Πρωτοχρονιὰν τὰς 12 σελίδας μας! Καθόλου δύσκολον!..

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ

Ἐξεδόθη καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου διὰ τὸ ἔτος 1899. Εἶνε καὶ πάλιν καλοτυπωμένον, κομψότατον, μὲ ὡραιοτάτας εἰκόνας, μὲ χαριτωμένας γελοιογραφίας καὶ μὲ πολλὴν καὶ λαμπρὰν ὕλην. Ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἀπὸ τοῦ παππου μέχρι τοῦ ἐγγόνου, εἰμποροῦν νὰ εὕρουν εἰς τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου, τὸ σχετικὸν ἀνάγνωσμά των. Οἱ καλλίτεροι λόγιοί μας ἔχουν γράψῃ εἰς αὐτὸ ἄρθρα, ποιήματα, διηγήματα, κωμῳδίας, περιηγήσεις, μελέτας κτλ. δι' ὅλα τὰ γούστα, καὶ δι' ὅλας τὰς ἀναπτύξεις. Εἰμπορεῖ νὰ πέσῃ κανεὶς πολλὰς ὥρας εὐχαρίστους μὲ αὐτὸ τὸ βιβλίον. Καὶ ὡς τοιοῦτον τὸ συνιστῶ εἰς τὰς οἰκογενείας. Ὅποιος θέλῃ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, ἂς μου στείλῃ 5 δρ. (ἢ 5 φρ. ἂν εἶνε ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικὸν) καὶ θὰ τὸ λάβῃ ἀμέσως ἐλεύθερον ἀπὸ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἐκ τοῦ 23 φυλ. στλ. 183).

Ἀναγράφω σήμερον καὶ τὰ τελευταῖα ὀνόματα τοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὸ 1898 μετὰ τῶν θερμοτάτων μου εὐχαριστιῶν πρὸς ἅπαντας. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θαρρίσῃ, ἐλπίζω, ἡ δημοσίευσις τοῦ νέου *Εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος* πρὸς αὔξησιν τοῦ *φύλλου τῆς Διαπλάσεως*.

Ὁ Λούσιος (1). ὁ Μικρὸς *Σύλλογος Καλλίδος*: διὰ τοῦ *Ἐθνικοῦ Ἄρμου* (1) διὰ τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος* (3) διὰ τοῦ *Φιλοθανάτου* (1), *Ἀλ. Λομπερίπουλος* (2), *Κ. Α. Σαρηγιάννης* (3), *Νέστωρ Κ. Βαλτζῆς* (1), ἡ *Ζακυνθιανὴ Φράουλα* (1), *Ἐλένη Γρ. Ζλατάνου* (1), *Βίκτωρ Κοκκινάκης* (1) *Ἰωαν Καψῆς* (2). *τὸ Ἄθμα τοῦ Εὐξείνου* (1) *Μελαχροινὴ Ἑλληνίς* (1), *Λίνα* καὶ *Στέλλα Ε. Δοβέρδου* (1) *Νικόλαος Κ. Χρισοσούλου* (2), ἡ *Ρωσσικὴ Καραμέλλα* (1), *τὸ Τὶ μὲ Μέλει* (2) *Ἄννα Δημοσθ. Φαραντάτου* (2), *ὁ Κυνέζος Δῆ καὶ Δέκιος Μῦς* (1), *ὁ Δέπυτος* (1), ἡ *Ναυτοπούλα* (1), *ὁ Αἴνος* (2), *ὁ Φάλσταφ* (1) *Φλώρα Σαντοριναίου* (1), ἡ *Μπιρμπίρα* (2), *Δημήτριος Ν. Διομήδους* (1), *Ἀντιγόνη Π. Ἰατρίδου* (1), *Γεράσιμος Μακρῆς* (1), ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* (1). ὁ *Συριανὸς Ἱππότης* (1).

«Νομίζω, φιλτάτη μου,—μοῦ γράφει ὁ *Κόδρος*,—ὅτι ἐνόησα τὸ ὁ *νοεῖν νοεῖτω* τῆς *Δουκίσσης*. *Ἐθιψούσαμεν*=ἠθέλαμεν ναύξήσῃ τὸ φύλλον μας. *Τὸ ποτῆρι ἦλθεν ὅς τα χείλη μας*=ὀλίγον ἔλειψε διὰ τῆς Ψηφοφορίας νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν· *καὶ πρὶν πιοῦμε*=πρὶν προφθάσωμεν νὰκούσωμεν καὶ νὰ ἴδωμεν ὅτι τὸ φύλλον ἐδιπλασιάσθη, *μᾶς το ἐπράδηξαν*=μᾶς ἔγραψε ὅτι ἀπέτυχε τὸ ποθούμενον. Συγχαίρω λοιπὸν τὴν *Δοϊκίσσαν*, διότι τόσον εἰκονικῶς ἐχαρακτήρισε τὸ πρᾶγμα.»

Καὶ τὰ ἑξῆς νοστιμώτατα τοῦ *Ῥὰς Ἀλούλα*: «Εἶδα νὰ γράφῃς τοῦ φίλου μας *Ναυάρχου τῆς Βαρέλλας* νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του καὶ νὰ μὴ κάνῃ *γριμάτσες* Ἔχει δίκαιον ὅμως ποῦ δὲν θέλει νὰ τὴν στείλῃ, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι. . . σοῦ τὴν ἔστειλεν ἤδη καὶ τὴν ἐδημοσίευσες. Μάλιστα! καὶ ἂν δέν με πιστεύῃς, κύτταξε, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς 8 Αὐγούστου 1898, ὑπ' ἀριθ. 33 καὶ ἐμπρὸς ἐμπρὸς, εἰς τὴν πρώτην σελίδα—ἐπὶ τὸ τριαντικωτερον—θὰ ἴδῃς τὸν κὺρ *Ναύαρχο* μέσα 'στὴ *Βαρέλλα* του, νὰ δίδῃ διαταγὰς εἰς τὸ ὑπ' αὐτὸν πλήρωμα. . . Πῶς του μοιάζει! τί ἐπιτυχία!»

Τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Διηγήματος, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, ἐδράδυναν ὀλίγον, ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν σταλέντων διηγημάτων. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου, καὶ ἐντὸς τοῦ ἔτους ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν Διαγωνισμῶν.

Τὸ Ταχυδρομεῖον Λερίσσης μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἐρρίφθη ἐτεῖ μία ἐπιστολὴ δι' ἐμέ, μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον. Ἂς φροντίσῃ λοιπόν, ὁποιος τὴν ἔρριψε, νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸ γραμματόσημον, διὰ νὰ τὴν λάβω.

Τί χαριτωμένος ὁ μικρούλης μου *Παρνασσός*! Φαντάσθῆτε ὅτι μάγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ ὅλα του τὰ βιβλία καὶ τὰ παιχνίδια του. Ἐπειτα, ἂν καὶ μικρός, ἐξεσπάθωτε μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν καὶ ἐλπίζει κάτι νὰ κατορθώσῃ. Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶ;

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Σαμιακὴ Σημαία*, διὰ τὰ ἐνθουσιώδη ποὺ μου γράφεις. Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συνεταιρισμοῦ σας διὰ τὰς μελετωμένας ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε ἀποτελεσματικώτατα. Ἐνθυμεῖσθε πάντοτε τὸ λόγιον τοῦ Οὐγγώ: *Ἡ ἀγάπη εἶνε ὁρᾶσις*.

Καλὲ αὐτὴ ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* κάμνει θαύματα! Ἔκαμεν ἕνα Μικρὸν Σύλλογον διὰ Ξεσπάθωμα, καὶ ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν μελῶν (ἔχει δὲ ἀρκετὰς) ἤρχισε νὰ ἐγγράφῃ ἄπορα παιδία, τὰ ὁποῖα εἶχαν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰναγινώσκουν τὸ φύλλον μου, ἀλλ' ὄχι καὶ χρήματα διὰ νὰ πληρόνουν. Μὲ δὲν εἶνε ἄξία μεγάλων ἐπαίνων ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα*;

Ἀκούσατε τί ὡραῖα ποὺ τὰ λέγει καὶ ὁ Συριανὸς *Ἱππότης*: «.. Ἂς ἐλπίσωμεν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος νὰ κάμωμεν τίποτε. Καὶ λέγων τοῦτο, τὸ θέτω εἰς πράξιν καὶ ἀκονίζω τὸ σπαθί μου διὰ τὸ Ξεσπάθωμα. Ὅπ! ξεσπάθωσα! καὶ σας ἐγγράφω ἕνα συμμαθητήν μου ἐν τῇ Σχολῇ, τοῦ ὁποίου σᾶς ἐσκλείω τὸ Δελτίον μὲ τὰς 7 δραχμάς... Μὴ νομίσετε δὲ ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ μόνος. Πέρυσι ἐνέγραψα 6 συνδρομητάς· φέτος λοιπὸν θὰ προσπαθήσω νὰ ἐγγράψω τουλάχιστον ἄλλους τόσους.» Καὶ ἂν ἐμιμοῦντο ὅλοι τὸν *Συριανὸν Ἱππότην*, ἐξεύρετε πόσας σελίδας θὰ εἶχε τὸ φυλλάδιόν μου; Πενῆντα τουλάχιστον! Μάλιστα!

Πόσον καιρὸν εἶχε νὰ μου γράψῃ καὶ ὁ *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους*! Ἀλλὰ τί νὰ σου κάμω, ἀφ' οὗ τὸ Μουσεῖον τῆς Ὀλυμπίας, δηλαδὴ ἡ κατοικία του, ὑπέστη ζημίας ἐκ τῶν βροχῶν, καὶ ἀπὸ τὴν διαρρηγεῖσαν στέγην εἰσώρμησε τὸ νερὸν καὶ τὸν ἔλουσε τὸν δυστυχῆ Ἑρμῆν καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κρυολογήσῃ, νὰρρωστήσῃ ἐκεῖ. Εὐτυχῶς τώρα ἔγινε καλὰ καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ μου γράψῃ, διὰ νὰ μου συστήσῃ καὶ μίαν ἐφημερίδουλαν «Η ΒΟΗ» τὴν ὁποίαν γράφουν κἀν ἀναγινώσκουν ὅλω καὶ σύνδρομηταί μου. Τὴν εἶδα πραγματικῶς καὶ μου ἔφανη ἡ κούκλα τῶν ἐφημερίδων, κάτι τι σὰν παιχνιδάκι. Ἀλλ' ἀρ' οὐ τὴν βγάζουν μικρή, πῶς ἠμποροῦσε νὰ εἶνε μεγάλη; Τῆς εὐχομαι νὰ ζήσῃ καὶ νὰ μεγαλώσῃ.

Νὰ κ' ἕνας ἄλλος; ποῦ ἐτύρισεν ἀπὸ... τὸν Νότιον Πόλον, ὅπου ἐπῆγε νὰ ἴδῃ τί ἀπέγιναν οἱ Ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας καὶ τοῦ Ἀλβράνου. Ξεύρετε ποιός; Τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*! Καὶ ποῦ νὰ διαβάσετε τὸ γράμμα του καὶ νὰ ἴδῆτε τὰς περιπετείας του. Καὶ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν εἰς τὸν Νότιον Πόλον δὲν ἔκαμεν ἄλλο, παρὰ (ὑποθέτω, δηλαδή,) νὰ συνθέτῃ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας θὰ μου στείλῃ ὡς δῶρον τοῦ Νέου Ἔτους. Φαντασθῆτε τί θὰ εἶνε!

Μαθήτρια Καλλιτέχνις, λαμπρὰ ἡ ἀπόφασίς σας καὶ σας εὐχαριστῶ ὅλας θερμῶς. Αἱ νέαι συνδρομήτριαι ἠμποροῦν νὰ ἐγγραφοῦν δι' ὁπσιον ἔτος θέλουν, εἴτε διὰ τοῦτο, εἴτε διὰ τὸ προσεχές. Ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 1ην ὁλοδήποτε μηνός· συνήθως ὅμως ἐγγράφονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους, διὰ νὰ ἔχουν πλήρη τὸν τόμον.

Ἀρπέμελε, (ἢ) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σοῦ ἔγραψα ὅτι τὸ Ἄρης ποὺ ἤθελες, δὲν ἦτο ἐλεύθερον.

Ἀφίνω πολλὰ ὡραῖα καὶ ἐνδιαφέροντα γράμματα χωρὶς ἀπάντησιν ἐκτενῆ. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω, ἀφ' οὗ δὲν ἔχω τόπον. Δὲν φαντάζεσθε τί σωρὸν γράμματα εἶχα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

Διὰ τὸν Πρόδρομον τὸν Νικίου μου γράψον· καὶ σήμερον ἐνθουσιωδέστατα: ἡ *Μαστίχα τῆς Χίου* (ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα διὰ νὰ τὸν διαβάσῃ·) ἡ *Ἰτέα* (ποῦ δὲν εὑρῆκε πλέον κοσμητικὸν ἐπίθετον, ἀντάξιόν του·) ἡ *Ροδοστεφανωμένη Αὐγὴ* (ἀλλὰ καὶ ποῖον, λέγει, ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκην μου δὲν εἶνε ὡραῖον; μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Πρόδρος εἶνε θαυμάσιον·) ὁ *Τρικυμιοδὴς Μαλέας* (ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐβαρύνετο νὰ τὸν ἀναγινώσκῃ, καὶ χιλίας σελίδας ἐὰν εἶχε!) ἡ *Θέλουσα* (ἡ ὁποία τοῦ ἀφιερόνει καὶ στίχους·) ὁ *Λεπομάχος* (τοῦ ἤρεσεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν!) ἡ *Ζαππὶς* (κατὰ τὴν γνώμην της τὸ βιβλίον ἀξίζει ἑκατονταπλασίους ἐπαίνους, ἀφ' ὅσους τοῦ ἔκαμαν ὅσοι τὸ ἐδιάβασαν·) ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* (τὸ διδακτικώτερον, τὸ τερπνότερον, τὸ καλλίτερον ἀφ' ὅσα βιβλία ἐδιάβασεν ἕως τώρα·) ἡ *Τσούχρα* (προσθέτουσα: εἶχε δίκαιον ποῦ ἔγραψε τόσα καλὰ δι' αὐτόν ἡ «Ἑσπερινή»). ὁ *Ποταμὸς Εὐρώτας* ἢ *Ἶρις* (ἡ ὁποία ἀνέγνωσεν πολλὰ γαλλικὰ καὶ ἑλληνικὰ βιβλία, ἀλλὰ κανὲν δὲν τὴν εὐχαρίστησε σὰν τὸν Πρόδρομον·) ἡ *Λύρα τοῦ Ὀρφέως* καὶ τέλος τὸ *Δυσσόχαρτον*, μὲ μίαν ἐκτενεστάτην καὶ εὐφυεστάτην ἀνάλυσιν, τὴν ὁποίαν λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Γαλανὴν Χαλκιδοπούλαν* (Π.Χ. μὴ διστάζῃς νὰ μου γράφῃς πάντοτε καὶ πολλὰ ἐπανάλαβε δὲ τὰς πληροφορίας σου. διότι σήμερον δὲν ἔχω τόπον·) *Λόρδον Χόπ* (Δ. Δ.) *Δάνδολον* (Ι. Π.) *Ζηλωτὴν τῆς Διαπλάσεως* (Χ. Π.) *Ζηλεμένην Βοσκοπούλαν* (Ε. Π.) *Ἀργυρᾶν Σελήνην* (Ε. Κ.) καὶ *Ἥσυχο Ποταμάκι* (Γ. Φ. αὐτὸ ἐξέλεξα).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ἀνταλλάξουν. ὁ *Κωνσταντῖνος* Α. *Ἀγγελίδης* μὲ τὸν *Νέκτορ Κ. Βερόπουλον* — ὁ *Καφηρεὺς* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Σαρδανάπαλον* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ἡ *Ἶρις* μὲ τὸν

Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας, *Δίγερινὸν* καὶ *Ξαν-θὴν Νησωτοπούλαν* — τὸ *Τί με μέλει* μὲ τὴν *Ἀνακατωσούραν* καὶ *Ρὰς Ἀλούλαν* — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὸ *Δὸ λὰ· σὸλ μί, Φιλοθάρατον, Χλωρίδα τῆς Χάλκης* καὶ *Σπασμένον Φεγγίτην* — ὁ *Σωφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Ὑπολαΐδα*, *Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον*, *Ἀνθισμένον Μενεξὲν* καὶ *Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην* — ἡ *Γαλανὴ Χαλκιδοπούλα* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Γαλανομάτην Πῶς τα περνᾶς*, *Μὴν-τα-ρωτᾶς* καὶ *Φιλοθάρατον* — τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Δίγερινὸν* καὶ *Δούσιον* — ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα* μὲ τὸ *Παρατσούκλι*, *Μιράντραν*, *Πατρινὸν Σπουργίτην*, *Ἀνεμοστρόβολον* καὶ *Φελλὴν* — ἡ *Ἀστραπὴ* μὲ τὴν *Δημοτιδα Βώλου* καὶ *Ἀσπασίαν Γ. Μάτσα* — ὁ *Υἱὸς τοῦ Πηλίου* μὲ τὸν *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων*, *Πασχαλιὰν* καὶ *Κυανόλευκον Σημαίαν* — ὁ *Κόδρος* μὲ τὸν *Δίγερινόν*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* — ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης* μὲ τὸν *Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας*, *Βίγλαν* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* — ἡ *Μελαγχροινὴ Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Ἀνδαλουσίαν* — ὁ *Δέρκε Πέτερς* μὲ τὸν *Κόδρον*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Τίρυνθα* — ὁ *Ποταμὸς Εὐρώτας* μὲ τὴν *Μαρίκαν* καὶ *Ἀθανάσιον Ἀνδριτσάκην* — ἡ *Κόρη τοῦ Πηλίου* μὲ τὴν *Καμέλιαν*, *Τί με μέλει* καὶ *Μενοιτιάδην Πάτροκλον* — ὁ *Ναύαρχος Σάμψων* μὲ τὴν *Ναυτοσούλαν* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* — τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* μὲ τὴν *Καλλιρρόην Σταΐκου*, *Ἀλεξάνδραν Μπαλακώστα*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Χρυσῆν Βεργίτσαν* — ὁ *Δούρειος Ἵππος* μὲ τὸ *Μεγαν Σεραγλάκην* — ὁ *Βρεττανικὸς Ἀστὴρ* μὲ τὸν *Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων*, *Ἰωάννην Μαρκέττη* καὶ *Θέλπουσαν* — ἡ *Ζηλεμένη Βοσκοπούλα* μὲ τὴν *Κόμησσαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* — ἡ *Βασίλισσα Μαργὼ* μὲ τὴν *Φελόην*, *Μερσεδῆν* καὶ *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν* — ὁ *Εὐφορίων* μὲ τὴν *Πάλλασσαν Καρδίαν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Θάλασσα* μὲ τὴν *Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου*, *Μαρκήσιον τῆς Γαλόσας*, *Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι*, *Γλυκὸ Φιλάκι* καὶ *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας* — ὁ *Ἀρηΐφιλος* μὲ τὸν *Δ. Δρίβαν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Δίγερινόν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Καφηρέα*, *Δωροθέαν Παπαλόη* (μόνον τὸ δεύτερον ψευδώνυμον εἶνε ἐλεύθερον) *Ἴριδα* (καλλίτερα ὅταν ἀρχίσῃ νέος Διαγωνισμός) *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν σου γνώμην· ἡ πρότασίς σου φανερόνει ὅλην τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε ἀνεφάρμοστος) *Ἐτοιμόρροπον Οἰκίαν* (πολλάκις ἐδημοσιεύθησαν Ἀσκήσεις σου· αἱ τελευταῖαι σταλεῖσαι, ὅπως καὶ ὅλων, κατὰ τὴν δηλωσίν μου, ἐφυλάχθησαν διὰ τὸ Νέον Ἔτος, διότι εἶχα πολλὰς παλαιάς, τὰς ὁποίας ὁλονὲν δημοσιεύω) *Τί με μέλει*, *Δύραν τοῦ Ὀρφέως* (ἐλπίζω ὅτι διὰ τὸ Ξεσπάθωμα ὅλοι θὰ φιλοτιμηθοῦν τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω σήμεραν τόπον διὰ Πληροφορίας!) *Λίλόη τοῦ Κηφισσοῦ*, *Λούσιον*, *Εὐφορίωνα* (τὸ κρυπτογραφικόν σου ἔχει πάρα πολὺ ἀσυνειθέστους λέξεις· οἱ εἰδικοὶ ἐπιστημονικοὶ ὅροι πρέπει νὰ κοπηρεύγωνται) *Σκῆπτρον τοῦ Διός* (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις· ἡ Ἀπάντησίς σου ἐλήφθη·) *Σωφὸν Πιττακὸν* (ὁ κ. Φαΐδων ἐχάρη πολὺ πού σου ἤρεσαν τόσον αἱ ἐπιστολαί του περὶ τοῦ Ἀρχαίου Μαθητοῦ· τὰς εὐχάς μου διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς μαμμᾶς·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* (ἔστειλα·) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μένουν ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖόν μου; δὲν ἔλαβα τετράδιον διὰ σέ· ἴσως νὰ ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Καλλιρόην Σταΐκου* (δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμήν·) *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (πολὺ καλά) *Ἀστραπὴν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὡραίας ὑποσχέσεις· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μεγαπᾶς καὶ θὰ κάμῃς ὅ,τι εἰμπορεῖς·) *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* (ἔστειλα· τί ἀτυχία ὅμως! οὔτε σήμερον δὲν ἔχω Στήλην Πληροφοριῶν·) *Ἡρωϊκὸν Ξίφος*, *Ροδινοῶνα Κροῦσον* (βεβαίως δύνασαι νὰ μου στέλλῃς τὰς λύσεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου μὲ 5 λεπτά·) *Φιλάμμωνα*, *Ἀτρόμητον Ναυτόπαιδα* (ἔλαβα τὴν παραγγελίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλες διὰ τῆς *Ναυτοπούλας*· μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι καὶ μακρόθεν θὰ σε ἀγαπῶ ἐπίσης, ἀδιάφορον ἂν δὲν θὰ μου γράφῃς, ἀφ' οὗ ὁ Κανονισμὸς τοῦ Σχολείου σου ἀπαγορεύῃ τὴν ἀλληλογραφίαν. Πῶς θὰ μάθω ὅμως ἂν με ἀναγινώσκῃς;) *Ναυτοπούλαν*, *Μικρὸν Ἱππέα*, *Σταῦρον Ἰωσηφίδην* (ἔγινε καλὰ τὸ ποδάρι;) *Μαγνητικὴν Βελόνην* (σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν· φθάνει νὰ τελειώσῃ ἡ λεπτοφυὴς αὐτὴ τεμπελιά, ἡ παρεμφερὴς πρὸς τὴν τοῦ *Ἀνανία*·) *Ποταμὸν Εὐρώτα* (στεῖλε, καὶ ἂν δημοσιευθοῦν ἀργότερα τί πειράζει;) *Τσούχτραν* βεβαίως εἰς χωριστὸν χαρτί, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα·) *Νικόλαον Δεκεβάλλαν* πραγματικῶς εἰς τὰς Λύσεις εἰσεχώρησαν αὐτὰ τὰ δύο τυπογραφικὰ λάθη—μόνος ἀντὶ μονὴ καὶ Ρὶς ἀντὶ Στόμα,—ἀλλὰ εἶνε ἀσήμαντα· εἶπα πολλάκις ὅτι αἱ διαφέρουσαι λύσεις ὅταν πληροῦν τοὺς ὅρους, λαμβάνονται ὑπ' ὄψει·) *Δέκιον Μῦν* (τὸ ψηφίον τοῦ Γρίφου εἶνε ἡ μονάς, ὄχι ἰῶτα·) *Ἀετὸν τῆς Ἴδης*, *Ι. Κ. Μαυρίκιον* (ἀφ' οὗ δὲν ἐδημοσιεύθησαν αἱ λύσεις δὲν πειράζει·) *Ἐρρῖκον Ἰοσαδρώφσκην* (θὰ τὸ γράψω εἰς τὸ προσεχές) *Δόρδον Θόμψων* (πῶς λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον!) *Κόρην τοῦ Πηλίου* (ἔστειλα·) *Ναύαρχον Σάμψων*, *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* (ἐστάλη τὸ τετράδιον, περὶ οὗ ἐρωτᾷς·) *Φωτεινὴν Ἑρμείδου*, *Ἀρθοῦρον Κόεν* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ φέτος θὰ ξεσπαθώσῃς· ὅσον διὰ τὴν ἀργοπορίαν, ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ λείψῃ διότι τὸ φύλλον θὰ τυπώνεται πολὺ ἐνωρίτερα. ὥστε τὸ Σάββατον νὰ το ἔχουν καὶ οἱ ἐν τῷ Ἠθωτερικῷ συνδρομηταί·) *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων*, *Φοινικίδα*, *Βασίλισσαν Μαργὼ* (βεβαίως θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον·) *Τρικυμιώδη Μαλέαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν Γνώμην σου ὡς καὶ τὴν ἀγάπην σου Μητέρα· διὰ τὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» ἀκόμη δὲν ἠξεύρω ἐφέτος· ἴσως ἐκδοθῇ ἰδιαιτέρως, καθὼς λέγεις, διὰ νὰ περιλαμβάνῃ ὅλας τὰς ὁδηγίας, καὶ προπάντων τὰς πρὸς σύνθεσιν Π. Ἀσκήσεων·) *Νεραὰν Φιλόσοφον*, *Ταραγραίαν Κόρην*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (καθεὶς μὲ τὴν σειράν του· πρῶτα ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν τοῦ *Περσέως* καὶ ἔπειτα τὴν ἰδικήν σου· πῶς εἰς τὰς ἐπιστολάς σου δὲν ἀπαντῶ τακτικώτατα;) *Παιδὶ τοῦ Λαοῦ*, *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* (ἐθαύμασα τὴν ἀκρίβειαν σου ὅταν εἶδον νὰ μου πληρώνῃς τὸ περισσεῦον τετράδιον τῆς Δέσμης!) *Σοφερὸν Μεσαίωνα*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* (εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὰς πληροφορίας σου·) *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* (ἀπὸ τοὺς πρώτους ποῦ ἐξεσπάθωσαν·) *Δαιμονάκι* (ἔγινες καλά;) *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσης* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 *Νοεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ *λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Ἰανουαρ.*

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

---

756. Λεξιγρίφος.

Ἐπάνω 'ς ἑνὸς δένδρου κορυφή,
Καθῆσαν πλάϊ-πλάϊ δύο γράμματα.
Κι' ἀμέσως—μὴν πιστεύῃς λέει, θαύματα!
Ἐπῆραν καὶ τὰ τρία μιᾶ μορφὴ
Κ' ἔγιναν κάποια χώρα μακρυνὴ
Ποῦ κυνικὰ σπανίως βλέπει καύματα. . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ρόκκου.

757. Στοιχειόγριφος.

Βέβαια θὰ μαποφύγῃς
Ἐὰν εἶσαι ἐδρωμένος·
Τὸ κεφάλι μου ἀλλάζει;
Πρόθυμος θὰ με πλησιάζῃς
Ὅταν εἶσαι πεινασμένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νίου Ἡρακλείου.

758. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
Εἶμ' ἕνα θαλασσινό·
Ἕνα γράμμ' ἂν μου ἀλλάξῃς
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς
Κάποια πόλις θὰ γενῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος.

759. Αἴνιγμα.

Τὸ ἀρσενικόν μου ἔχετε πολλοὶ ἐκ τῶν λυτῶν.
Τὸ θηλυκόν μου τί γλυκύ, τί θριαμβευτικόν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσίου.

760. Τρίγωνον.

1.—Ὅλοι σας δὰ τὸν ξεύρετε! Ποτέ μου
2.—δὲν πίστευα πῶς εἶν' ἀπὸ τὴ Νάξο!
3.—Τὸ τρίτο δέν του ἀξίζει, φίλε; πέ μου!
4.—Παιὸ προκομμένος νιὸς ποτὲ ποῦ ἐφάνη;
5.—Μὲ τὸ οὐδέτερόν μου θὰ σου φτειάξω
Ἕνα μεγάλο ἀμάραντο στεφάνι.
6.—7. Πιστεύω θὰ μας νῦρες μάνα-μάνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσίου.

761. Ἀστήρ.

★ ★ ★ Καθέτως καὶ ὁριζοντίως βλ-
★ ★ ★
★★★ ναγινώσκονται δύο χῶραι τῆς
★★★Ω★★★
★★★ Ἑλλάδος. Διαγωνίως δύο χῶ-
★ ★ ★
★ ★ ★ ραι τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου.

762—764. Κεκρυμμένα ὀνόματα Ποταμῶν.

1.—Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ πίνῃ ὅσον πρέπει.
2.—Ἡ φραγκοσυκῆ φέρει νόστιμον καρπόν.
3.—Πράττε πράξεις ἀγαθές, ὅπως εὐτυχήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου.

765—769. Σύνθεσις λέξεων.

Καταλλήλως μεταθέτων τὰ γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, σχημάτισον πέντε τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει ψευδωνύμων.

1, οριμοσακκοσόμι. 2, αδεγωπύρε. 3, ρυφακηές. 4, ταρηθίκως. 5, θαλασοτονιφ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγγίας Ἀγκυράς.

770. Ἀπροσδόκητον.

Διατί ἀπέτυχεν ἡ Ψηφοφορία μας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δρχιζιζανίου.

771. Λογοπαίγνιον.

Ποῖα εἶνε τὰ θρεπτικώτερα . . . βιβλία;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλασμοῦ Κοσμᾶ.

772. Φωνηεντέλιπτον.

τ-χς-γν-τ-χ-πντ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγινοῦς Ἀθηνᾶς.

773. Ἐλλιποσύμφωνον.

αη-ααη-ιεαι-εο-αο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελαγχολικοῦ Ναυτοῦ.

774. Γρίφος.

Δῶ Ι':	=	Η':
Ο	δσην	Ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δύρας τοῦ Εὐξείνου.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898.